

145. Isten szíven

Johann Georg Ebeling
(1637–1676)

Is - ten szí - vén meg - pi - hen - ve
És sze - rel - münk hõn õ - lel - je

Forr - jon szív a szív - re hát,
É - des Meg - vál - tón - kat át.

  fe - jünk, mi né - ki tes - te,

  a fény, mi szí - ne - i,   a Mes - ter,

test - vé - rek mi,   mi - énk,   - vé - i mi.

2. Szeretetlenben összeforrva Egy közös test tagjai, Tudjuk egymá-
sért harcolva, Ha kell, vérünk ontani! Úgy szerette életünket,
S halt meg értünk jó Urunk, Fájna néki, látva minket, Hogy
szeretni nem tudunk.

3. Szeretetet adsz minékünk, Szívünk Tőled így tanul, Keltsd
életre, kérve kérünk, Kit halál tart foglyaul! Gyűjtsd a szikrát
tisztá lánggra, Hogy mindenki lássa meg, Hogy mind egy törzsnek
virága, S a koronánk is csak egy!

4. Egyesíts bennünket éppen, Mint Atyánkkal egy Te vagy, Hogy
ne legyen földön-égen Elszakasztva semmi tag. Csak Szentleked
áradása Adjon fényt és dísz nekünk, Hogy mindenki tudja,
lássa: Csak Te vagy a Mesterünk!

Nikolaus Ludwig Zinzendorf (1700–1760) – Dr. Thaly Lóránt
(1874–1940)